

Viktória Lesnická, 18 rokov, Spišská Nová Ves

Ten odkaz prišiel v pravej chvíli

Dnešný deň bude perfektný. Bez chýb. Vedela som to a mala som pocit, že konečne je všetko správne.

Pohár od nedopitej kávy som položila na stôl a išla som sa prezliecť. Keď som otvorila skriňu so šatami, vybrala som si tie najvhodnejšie. Čierne, elegantné, nad kolená. Naposledy som ich mala na sebe pred pár rokmi. Vtedy, keď moje srdce umrelo. Vtedy, keď zomrela moja dcéra Emily. Bola tým jediným, čo mi zostalo, ale aj ona nakoniec odišla.

Obliekla som sa. Šaty už neboli také pekné ako kedysi, ale boli symbolom.

Konečne som zamierila do obývačky. Pustila som si vážnu hudbu a postavila som sa na stoličku v strede miestnosti.

Všetko už bolo nachystané. Prázdnyimi očami som sa pozerala skrz slučku lana, ktoré viselo zo stropu. Keď som si uvedomila, že som sa opäť stratila v spomienkach, potriasla som hlavou.

Slučku, ktorú by som neuviazala ,nebyť YouTube, som si prevliekla cez hlavu. Cítila som, ako mi mierne tlačí hrdlo.

Skladba dosiahla svoj vrchol. Teraz je môj čas. Zavrela som oči a...

Zase som ich otvorila. Šálka! Zabudla som ju umyť a odložiť! Prevliekla som si lano naspäť a vybrala som sa upratať môj neporiadok. Krčovito som vydrhla šálku, odložila som ju a opäť som sa vrátila na stoličku. Keď už som bola priškrtená o lano, stojac na stoličke, stalo sa niečo nečakané. Na poličke skrini som si všimla jednu vec.

Nemohla som sa zabiť. Chystala som sa dať si lano (už naposledy) dole, keď sa mi pošmykla noha. Stolička spadla na zem a ja som mala pocit, že visím hodiny.

Ale bola to sotva sekunda a lano sa roztrhlo. Spadla som na zem a rýchlo som si dala lano z krku dole. Masírovala som si boľavé miesto. Toľko k mojej slávnostnej samovražde.

Keď som si uvedomila, kvôli čomu som svoje dnešné plány zrušila, vrhla som sa na poličku. Dychtivo som zobrala knihu oblepenú motýľmi. Bol to denník mojej dcéry.

Prelistovala som ho a uvedomila som si, že to bol denník jej snov, ktoré si chcela splniť, ale nestihla. So slzami v očiach som si prečítala všetky jej túžby. Mala toľko nedokončených vecí, ktoré mala v pláne urobiť a smrť jej v tom zabránila.

A ja, ja mám tu možnosť žiť a zahadzujem ju. Potiahla som nosom.

„Ďakujem Emily. Ďakujem za tento odkaz a neboj sa. Sny si budeš plniť spolu so mnou, lebo viem, že na mňa dozeráš," zašepkala som hladkajúc denník a vydala som sa kúpiť si päťkopčekovú zmrzlinu - jej prvý sen.